

Днями у рівненській книгарні «Є» відбулася презентація книги соліста гурту «МЕРІ» Віктора Винника - «90/60/90». Це книга зовсім не про модельний бізнес і назва не має нічого спільного зі світовими усталеними стандартами краси. Це книжка про 90-ті роки минулого століття, які встигли охрестити «лихими». Та автор намагався показати ці роки з іншого боку. Вірніше, такими, якими їх бачила тодішня молодь. Зокрема, він сам. І хоча книга за задумом не мала бути ні автобіографічною, ні тим більше мемуарами Віктора Винника, все ж у ній чимало історій із життя та творчості співака. Це низка ненудних і не зовсім сентиментальних спогадів. На ті часи припали студентські роки автора. І він з позиції молодої незаангажованої людини розповідає про них. Автор просто розповів деякі моменти свого тодішнього життя, а також тенденції та речі, які мали вплив тоді, і які зрештою стали ілюстрацією 90-х. Це і музика, і література, і побутові речі, які в той час вважались нормою, а зараз щонайменше викликають подив.

Про життя у 90-х, музику та колготи унісекс

«НЕ АКТУАЛЬНИЙ, НЕ ФОРМАТ, ВІД НЕВІДОМОГО АВТОРА»

Книгу «90/60/90» Віктор написав майже 10 років тому, але тільки тепер її вдалося видати. Жодне із відомих йому видавництв не хотіло братися за друк написаного, мовляв, і автор не відомий, і книженція – не формат.

Свою книгу Віктор почав писати на прохання знайомої, як говорить він сам - «дівчини із посмішкою Джоконди». Очевидно, тій панянці не один раз доводилося чути кумедні історії від співака, тож дівчина подумала, що ці переповідки буде цікаво почитати й іншим. І треба сказати, вона не помилилася.

За словами співака, писав свою книгу він місяців два - на обривках паперу, в старих зошитах і то здебільшого в дорозі: потягах та електричках. І як людина творча, нудну сидячу роботу – тобто передрукування написаного – довірив іншій своїй знайомій.

- Скажу відверто: почерк у мене лікар-

Тож попри те, що про 90-ті роки минулого століття було сказано, написано і відзнято дуже багато, впевнений, що і йому є що розповісти. Часи були складними, часом драматичними, але безумовно цікавими. Одна країна закінчилася, і на її уламках постали нові країни з людьми,

літають у доросле життя юні українці», ці прекрасні хвилини він згадує частіше.

- Зрозуміло, що багато з того, що було в моєму житті, зараз виглядає дико та смішно, - говорить Віктор. - А це було всього-на-всього...Господи! Чверть століття тому! Скажіть, хто зараз святкує

ні, полярне сяйво і вічна мерзлота. Що я там робив? Поняття не маю. Просто мій тато нафтовий інженер, і в середині 70-х разом з мамою вони поїхали підзаробити грошей, підкорюючи Північ. Там не було умов для життя, а для життя дітей – тим більше. Тому що продукти були тільки в порошках, сухі. Із напоїв для дорослих привозили лише спирт і шампанське. Було багато консервів. Мені вкарбувався в пам'ять садок, в який ходив. Просто там були бійки не на життя, а на смерть за іграшки, бо їх було небагато. Ходили в садок якись татари, казахи, пару москалів і я. Добре, що я там був не довго - всього один день та дві ночі, - розповідає Винник. - Щоправда, полярний день там триває шість місяців і стільки ж полярна ніч.

КУЛЬТУРНА СТІНА

На переконання Віктора Винника, українська література у ще гіршій ситуації, ніж музика. І зараз просто необхідно напрацьовувати літературний пласт, що стане культурною стіною в майбутньому.

ський. І зовсім не тому, що я готував себе стати лікарем. Просто пишу так, що іноді й сам не можу прочитати, що написав. Здалеку навіть на латину схожий, - жартує Віктор. – Моя ж знайома все це розібрала слово в слово і перевела в електронний формат.

Та потім виявилось, що розшифрувати і набрати на комп'ютері текст співака було значно простіше, ніж пустити його в друк.

- Я ж собі думав, що коли ти щось написав, маеш це «щось» в електронному варіанті, то у видавництві тебе зустрінуть із відкритими обіймами. Мовляв, «рідний, де ти був усі ці роки? Ми тебе тут так довго чекали!». І всі тебе люблять, всі хочуть видавати і видають твою книгу. Насправді все це далеко не так. Видавництва у першу чергу займаються бізнесом. І в другу, і в третю чергу також бізнесом. Тому їм не цікаво працювати із невідомими авторами. І незрозумілою літературкою. Тож тебе просто футболять. Хтось м'яко, хтось твердо. Кажуть: «Ну, не сьогодні. Зайдіть до нас в наступному житті», або «Перейдіть через дорогу, там є інше видавництво, ви їх, напевне, зацікавите». Таке футболення тягнулося близько десятка років. І буквально рік тому знайшлося чудове молоде подружжя Лапуди зі Львова, Рома та Яна, у яких власна маленька друкарня. Вони ж запропонували видати книгу самі. Виявилось, це не так уже й багато коштує.

Парадокс у тому, що навіть видавши своє творіння, Віктор Винник думає, що глобально воно не буде нікому цікаве. Та, як показав час, навіть на концертах гурту МЕРІ книжкою більше цікавляться, ніж дисками із музикою гурту чи то футболками зі зображеннями виконавця.

КНИЖКА БЕЗ «ФЕШЕНУ»

- У свій час, коли мені було 20 років, на 40-річних дивився і думав: «Чому ви ще живі?» Тепер, коли мені 40, я допускаю, що хтось дивиться на мене теперішнього і думає так само, - сміється співак.

У таких ситуаціях пов'язаних з людьми, які багато в чому виявилися не готовими до таких кардинальних змін.

Забігаючи наперед, Винник зауважує, що в книзі жодним словом, на щастя, чи то на жаль, не згадується про моделей. Книжка просто про 90-ті.

- Насправді книжка, не про «фешен», як може здатися, а про те, якими бачили 90-ті я та мої однолітки. Бо в 90-ті я зайшов в принципі сформованою людиною. З відкритим серцем та очима, як то буває в юності. Коли здається, що весь світ за тебе. Якраз із 1993 по 1998 роки я навчався в Івано-Франківську, мав стати художником. Власне, я ним і став документально. Це був дійсно цікавий і по-своєму драматичний час. Бо ж на уламках великої держави утворилося багато інших країн. Та ми тоді реально не розуміли, що відбувається. Звісно, раділи, бо от сьогодні Незалежність, завтра – референдум: «Ура!». Але разом з тим, всі жили, як жили. Тоді нам здавалося, що по суті нічого не відбувається. Думалося: «Боже, в який нецікавий час ми живемо! От 60-ті, то зовсім інша справа, там і в музиці, і в літературі стільки всього цікавого. А в 90-х що? Нічого сінько. Одна бодяга «на точках» продається і все». Потім до 90-х приклеїли кліше «лихі». Звісно, тоді й справді був бандитизм, стрілянина, криміналітет. В принципі дотепер глобально нічого не змінилося, просто зараз ті хлопці одягли дорогі піджаки і з вулиці перебралися у Верховну Раду - там же спокійніше... Зараз, коли минуло 20 років, прекрасно розумію, що 90-ті – це був гарний час, який подарував багато цікавих моментів. Просто, напевно, велике видно здалеку. Треба було відкотитися на ці два десятка літ, щоб їх оцінити як належить, - зауважує Віктор.

ПРО СПІЛЬНЕ МІЖ ВИПУСКНИЦЯМИ ТА ПОВІЯМИ ВІКТОРІАНСЬКОЇ ДОБИ

Одним із таких прекрасних моментів співаку видається шкільний випускний вечір. За його словами, зараз, коли по всій країні «із затишних шкільних гніздечок ви-

свій випускний вечір у шкільній ідеальній? А ми святкували...»

«Окрема тема – випускні сукні у дівчат. Коли дивився на них, то відчувалося, що кутюр'є додавали титанічних зусиль, щоб їх шедеври видавалися неповторними і супер-індивідуальними. Але саме через те мої однокласниці і дівчата з паралельних класів виглядали як інкубаторські курчата, - цитує Винник рядки зі своєї книжки. - А в замісі із зачісками та макіяжем це дійсно вражало. Деякі дівчатка, яких матінка-природа зовсім не обділила вродою дівочою, після такого перевтілення виглядали як доволі пошарпані повії Вікторіанської доби. І що цікаво, відтоді вже минуло трохи років, але традиція живе. І коли доводиться бачити парад випускниць, я дуже виразно починаю пригадувати свій випускний». Правда, тенденція дещо змінилася, бо в ті часи було прийнято на себе одягати багато, зараз бачу тенденція пішла до зворотного. Із теперішніх парадів випускниць стає зрозуміло, що вони вже готові до життя, - жартує співак.

КОЛГОТИ УНІСЕКС

На палітурці книжки зображений трирічний Віктор Винник із гітарою в руках. За словами автора книжки, це фото зроблене десь далеко на Півночі. Співак розповідає, що крім опису 90-х років, згадує і про значно раніші часи.

- На фотографії - мила дитина в радянських колготках. Я вже тоді розумів, цей унісекс - це погано. Але хто нас питав? В таких колготках ходили хлопчики та дівчатка до певного віку. Вони були однакові, тільки різних кольорів, хоча після кількарязового прання ставали приблизно одного кольору. На них ззаду були розводи, щоб розуміти, де перед, де зад. Фотографія зроблена десь за полярним колом, в одному із посольків Тюменської області. Так далеко, що краще не знати. Це далека Північ: білих ведмедів там ще немає, але там вже тундра, полярні оле-

- Критикувати можуть всі, але цінними для мене є думки тих людей, які пропонують хоч якісь шляхи виходу. Бо ж насправді ми всі розбираємося в політиці, футболі, тепер уже й у боксі та шоу-бізнесі. І для цього нам просто треба така собі платформа як диван. Бо тільки ми сідаємо - одразу відкриваються чакри і ми все розуміємо. У всьому експерти. У плані музики я роблю те, що можу робити на своєму місці: у своїй країні я пишу пісні своєю мовою і виконую їх. Абсурд полягає в тому, що в будь-якій іншій країні це нормально, а в нас - це майже героїзм. Так було і так є. На жаль, ніякі квоти цього поки не змінили. Так само і в літературі. У нас є багато сивочолих класиків, які пишуть таку собі богемну, високу літературу. Її читають, але тих, хто читає цю літературу, в країні кілька тисяч. А українців – мільйони. І по суті тим мільйонам немає що читати. Бо і для них має бути своя, проста література, таке собі читиво, хоча цього слова не люблять і бояться, - резюмує співак.

За його словами, українцям необхідно створити кількісний пласт літератури, з якої з часом викристалізується якість.

- Не буду приховувати, взявшись за друк мене спонукала книжка покойного Андрія Кузьменка «Я, «Победа» і Берлін». Коли вона мені потрапила до рук, я так реготав, читаючи її! Просто, здається, їхав цією «Победою» в Берлін разом зі Скрябіним. Не скажу, що мені хочеться перечитати її ще раз, але це приклад читва, що дуже потрібне для людей, які просто не можуть розібратися у «високій» літературі. Вважаю, таких книжок треба зробити максимально багато. Нам треба поки кількісно переплюнути їх. Кого «їх» - всім зрозуміло. Нам треба будувати свою реальну культурну стіну, - зауважує Винник.

За його словами, поки за створення нової книги не береться. Хоча вже подумував. Каже, зараз бажання немає, але хто знає, що буде завтра.

Руслана ЛУЦАН